

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 3027/2021
08.03.2023. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јелице Бојанић Керкез, председника већа, Весне Станковић, Радославе Мађаров, Бранислава Босиљковића и Драгане Маринковић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Весна Михаиловић, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Зоран Јосифовић, адвокат из ..., ради опозива уговора о поклону, одлучујући о ревизији тужиље, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 4516/19 од 11.05.2020. године, у седници већа одржаној 08.03.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиље, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 4516/19 од 11.05.2020. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиље, изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 4516/19 од 11.05.2020. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 4516/19 од 11.05.2020. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиље и потврђена пресуда Првог основног суда у Београду П 22030/15 од 30.01.2019. године, којом је одбијен тужбени захтев тужиље да се опозове уговор о поклону закључен 28.07.2010. године, између тужиље као поклонодавца и туженог као поклонопримца, оверен пред Првим основним судом у Београду 29.07.2010. године, под бројем Ов I 97737/2010 и обавезе тужени да врати тужиљи једнособан стан, означен бројем .., површине 41 м², у приземљу зграде број .. у Улици ... у Београду, постојеће на кат. парцели број .. КО ... и да тужиља на основу пресуде упише своје право у листу непокретности КО ... (став први изреке првостепене пресуде) и обавезао тужиљу да исплати туженом на име трошкова парничног поступка износ од 40.400,00 динара, у року од 15 дана, од дана пријема преписа пресуде (став други изреке првостепене пресуде). Ставом другим изреке побијане другостепене пресуде, одбијен је као неоснован захтев тужиље за накаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужиља је благовремено изјавила ревизију, због погрешне примене материјалног права, с тим што је предложила да се о ревизији као посебној одлучи применом члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/2011 ... 18/2020, у даљем тексту:

ЗПП). Тужила је поднела и допуну ревизије, која је неблаговремена, с обзиром на то да је побијана другостепена пресуда примљена 20.11.2020. године (према повратници као доказу о пријему), а допуна ревизије примљена у суду 31.12.2020. године (према пријемном штамбилу – забележби о пријему писмена Првог основног суда у Београду), а последњи дан за изјављивање ревизије био понедељак 21.12.2020. године, као први радни дан на основу одредби члана 103. став 1., 2. и 4. и 104. став 1. а у вези одредбе члана 403. став 1. ЗПП.

Одредбом члана 404. став 1. ЗПП је прописано да ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије на основу одредбе члана 404. став 2. ЗПП, Врховни касациони суд је оценио да нема места одлучивању о ревизији тужиле као изузетно дозвољеној на основу одредбе става 1. тог члана, с обзиром на то да не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или правних питања у интересу равноправности грађана, уједначавањем судске праксе или новим тумачењем права.

Правноснажном пресудом одбијен је тужбени захтев тужиле за опозивања уговора о поклону закљученог између тужиле као поклонодавца и туженог као поклонопримца и да се обавезе тужени да врати тужили предметни стан, из разлога што у конкретној ситуацији нема такве неблагодарности на страни туженог, каква је прописана параграфом 567. Грађанског Законика Краљевине Србије, као правилом које се примењује сходно Закону о неважности правних прописа донетих пре 06. априла 1941. године, као и са разлога што у спроведеном поступку није доказано да је на страни поклонодавца дошло до таквог осиромашења да не може живети односно да нема основних средстава за живот. У парницама ове врсте, које за предмет имају опозив уговора о поклону, као меродавно право примењују се правна правила СГЗ, а исход спора условљен је утврђеним чињеничним стањем у конкретном случају. Ревизијом се не конкретизује правно питање у погледу примене члана 404. ЗПП са означених разлога уједначавања судске праксе и новог тумачења правних норми. По оцени овог суда, нема места новом тумачењу правила меродавног права након вишедеценијске примене током које је формирана устаљена судска пракса.

У конкретној ситуацији нису испуњени законски услови да се дозволи одлучивање о ревизији тужиле као изузетно дозвољеној из одредбе члана 404. став 1. ЗПП, имајући у виду и да се у образложењу ревизије указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, због чега се ревизија не може изјавити, осим у случају прописаним одредбом члана 407. став 2. ЗПП, а што у конкретној ситуацији није случај, због чега је на основу члана 404. ЗПП одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу одредбе члана 410. став 2. тачка 5. а у вези члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је утврдио да је ревизија тужиле недозвољена.

Тужба је поднета 22.10.2015. године. Вредност предмета спора износи 4.000.000,00 динара.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП је прописано да, ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Како вредност предмета спора побијане правноснажне пресуде не прелази динарску противвредност од 40.000 евра, меродавне за дозвољеност ревизије (узимајући у обзир да је 22.10.2015. године, један евро износио 119.9298 динара и вредност предмета спора изражена у еврима износила 33.352,8447 евра), то ревизија тужиље није дозвољела на основу цитиране одредбе члана 403. став 3. ЗПП.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 413. ЗПП, одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Јелица Бојанић Керкез, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић